

Justitsministeriet er enig i, at det må antages at have væsentlig betydning for parterne, at dommen afsiges så hurtigt som muligt. Det er endvidere vigtigt, at parterne straks efter afslutningen af domsforhandlingen får at vide, hvornår dommen vil blive afsagt.

Justitsministeriet finder endvidere, at fastsættelsen af en frist for domsafsigelsen vil være egnet til at sikre, at der ikke går mere tid end højst nødvendigt, før dommen afsiges. De af Advokatrådet og Den Danske Dommerforening foreslåede frister må antages at være fastsat således, at de vil kunne overholdes, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder.

I overensstemmelse med forslaget fra Den Danske Dommerforening og Advokatrådet foreslås det derfor, at retten, når sagen optages til dom, skal tilkendegive tidspunktet for domsafsigelsen. I byretssager skal domsafsigelsen finde sted senest 6 uger efter sagens optagelse til dom eller kendelse og i landsretssager senest 3 måneder efter optagelsen.

Det foreslås, at fristen skal regnes fra tidspunktet for sagens optagelse til afgørelse (dom eller kendelse). Det skyldes, at der i de sager, hvor retten fremsætter forslag om forlig af sagen, ofte vil være behov for efter domsforhandlingen at udsætte sagen med henblik på, at parterne får en frist til at overveje rettens tilkendegivelse om forlig af sagen. Denne udsættelse vil ofte være ganske kortvarig, men i meget komplicerede sager og i sager, hvor den ene part er en offentlig myndighed, en forening eller en stor virksomhed, kan der være behov for længere tid. I disse sager optages sagen først til dom eller kendelse, når fristen for stillingtagen til forslaget om forlig udløber, eller når en af parterne meddeler, at den pågældende ikke kan acceptere tilkendegivelsen og derfor ønsker en dom.

Da fristen efter forslaget først regnes fra optagelsen, er der ikke behov for en særlig 8-ugers frist i byretssager, hvor der afgives tilkendegivelse.

Det forudsættes, at dommene vil blive afsagt så hurtigt som muligt, og at dette i en række sager vil være tidligere end henholdsvis 6 uger eller 3 måneder efter optagelsen. I visse sager, f.eks. forældremyndighedssager, vil en hurtig afgørelse være af særlig stor betydning.

De anførte frister skal efter forslaget kun helt undtagelsesvis kunne fraviges, og der skal i disse tilfælde gives en begrundelse for fravigelsen.

I § 219, stk. 2, foreslås det derfor, at retten, når særlige omstændigheder gør det påkrævet, kan beslutte at fravige de ovenfor omtalte frister. De særlige omstændigheder kan f.eks. være, at den sag, der skal afgøres, er usædvanligt omfattende eller kom-

pliceret, eller at dommeren er forhindret i at overholde fristen f.eks. på grund af sygdom. Derimod forudsættes det, at rettens generelle arbejdsbyrde normalt ikke kan begrunde en fravigelse af fristerne, idet formålet med fristerne da vil forspildes.

Det foreslås, at beslutningen om at fravige fristerne ikke skal kunne kæres, bl.a. fordi en kæresag vil påføre retten en yderligere arbejdsbyrde og dermed yderligere forsinke domsafsigelsen.

Samtidig foreslås, at den nugældende bestemmelse i retsplejelovens § 219, der omfatter domme både i civile sager og straffesager, deles i to bestemmelser, § 219 og § 219 a, der vedrører henholdsvis civile sager og straffesager.

Der henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 7 og 8.

4.8.3. *Dommens indhold*

Efter retsplejelovens § 366 a skal domme indeholde parternes påstande og en fremstilling af sagen, herunder en gengivelse af parternes anbringender og i fornødent omfang af deres og vidners forklaring, samt angive de faktiske og retlige omstændigheder, der er lagt vægt på ved sagens afgørelse.

I byretssager kan retten imidlertid efter § 366 a, stk. 2, vælge at skrive en dom uden fuldstændig sagsfremstilling (en såkaldt kort dom), hvor sagsfremstillingen begrænses til en kort angivelse af parternes anbringender, såfremt der samtidig gives en udførlig begrundelse for afgørelsen.

I reformforslaget fra Dommerforeningen og Advokatrådet foreslås det, at parterne får adgang til at tilkendegive, om de ønsker en dom med fuldstændig sagsfremstilling, og at parternes tilkendegivelse herom skal tilføres retsbogen. Tilkendegivelsen skal ikke være bindende for retten.

Justitsministeriet har overvejet, om en sådan regel bør medtages i lovforslaget. Justitsministeriet har imidlertid valgt ikke at foreslå ændringer på dette område. Det skyldes bl.a., at parternes tilkendegivelser om, at de ønsker en dom med fuldstændig sagsfremstilling, og parternes begrundelse herfor, må antages i praksis at blive tillagt væsentlig betydning ved rettens afgørelse om valget af domsform.

4.9. *Forkyndelse af stævninger*

4.9.1. *Gældende ret*

Ved lov nr. 369 af 18. maj 1994 blev der i retsplejelovens § 350, stk. 2, indsat en bestemmelse, hvorefter retten kan bestemme, at stævningen i civile sager i 1. instans ikke skal forkyndes. I stedet fremsendes stævningen til sagsøgte med almindeligt brev. Samtidig blev der indsat en bestemmelse i § 219, stk. 4,